де $B_к$ – витрати, які пов'язані з придбанням, транспортуванням, монтажем нового обладнання, $K_п$ – коефіцієнт продуктивності нового обладнання, Т – період часу до першого запланованого капітального ремонту нового обладнання, $B_{зам}$ – втрати, які виникли у зв'язку з заміною старого обладнання на нове.

Коефіцієнт продуктивності нового обладнання визначається за формулою:

$$K_п = \frac{П_{н.обл.}}{П_{д.обл.}} \quad (6)$$

де $П_{н.обл.}$, – продуктивність роботи нового та діючого обладнання.

На основі розрахунків цих показників, керівництво в змозі прийняти рішення щодо можливої заміни обладнання. У випадку, коли $E_{н.обл.} \geq E_{д.обл.}$ приймається управлінське рішення про проведення капітального ремонту діючого обладнання. А у випадку, коли $E_{д.обл.} \geq E_{н.обл.}$, керівництву підприємства доречніше прийняти рішення про купівлю нового обладнання.

Необхідно зазначити, що в майбутньому економія на витратах певного експлуатаційного параметра безпосередньо впливатиме на показник конкурентоспроможності продукції підприємства.

ВИСНОВКИ

Розрахунок показників ефективності витрат на інноваційну діяльність дасть змогу потенційним інвесторам оцінити інноваційну діяльність машинобудівних підприємств та їх інвестиційну привабливість.

Вдосконалення методики розподілу загальної суми інноваційних витрат на машинобудівних підприємствах повинно ґрунтуватися на збільшенні частки витрат на фінансування наукових досліджень шляхом узгодження співвідношення між даним показником і часткою витрат на придбання засобів виробництва. Впровадження такої методики створить передумови для активізації інноваційної діяльності вітчизняних підприємств та організацій, що сьогодні є головним чинником підвищення ефективності виробництва.

Література:

1. Костирко Л.А. Аналітичний інструмент оцінювання ефективності затрат на інноваційну діяльність підприємства: монографія / Л.А. Костирко, А.А. Мартинов, Г.О. Надьон. – Луганськ: Вид-во «Ноулідж», 2011. – 246 с.

2. Методика визначення економічної ефективності витрат на наукові дослідження і розробки та їх впровадження у виробництво – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.me.gov.ua/file/link/86954/file/Metod.doc

3. Меркулов Н.Н. Научно-технологическая деятельность: инновационный аспект: монография / Н.Н. Меркулов / науч.ред., д-ра экон. наук, проф. Захарченко В.И. – Одеса: Изд-во «Астропринт», 2007.

4. Микитюк П.П. Аналіз ефективності інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств: теорія і практика: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора екон. наук / П.П. Микитюк. – Тернопіль, 2011. – 36 с.

5. Польова Н.М. Ефективність інноваційної діяльності машинобудівних підприємств: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук / Н.М. Польова. – К., 2009. – 20 с.

6. Стратегічні виклики XXI століття суспільству та економіці України: монографія / за ред. В.М. Гейця, В.П. Семиноженка, Б.Є. Кваснюка. – Т. 2. Інноваційно-технологічний розвиток економіки. – К.: Вид-во «Фенікс», 2007.

7. Смоленюк П. Аналіз ефективності інноваційної діяльності підприємств // Економічний аналіз. – Тернопіль: Випуск 5, 2010 р. – С. 332–336.

КОНСУЛЬТАЦІЇ

ЩОДО ПОРЯДКУ ТА ОСОБЛИВОСТЕЙ СПЛАТИ ЕКОЛОГІЧНОГО ПОДАТКУ ЗА СКИДИ ЗАБРУДНЮЮЧИХ РЕЧОВИН У ВОДНІ ОБ'ЄКТИ

Роз'яснення надається відповідно до Узагальнюючої податкової консультації, затвердженої Наказом Державної податкової служби України від 21.12.2012 № 1179.

Відповідно до п. 240.1.2 Податкового кодексу платниками екологічного податку є суб'єкти господарювання, юридичні особи, що не провадять господарську (підприємницьку) діяльність, бюджетні установи, громадські та інші підприємства, установи та організації, постійні представництва нерезидентів (включаючи тих, які виконують агентські (представницькі) функції стосовно таких нерезидентів або їх засновників), під час провадження діяльності яких на території України і в межах її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони здійснюються, зокрема, скиди забруднюючих речовин безпосередньо у водні об'єкти.

Відповідно до п. 242.1.2 ПК об'єктом та базою оподаткування є обсяги та види забруднюючих речовин, які скидаються безпосередньо у водні об'єкти. Ставки екологічного податку за скиди забруднюючих речовин у водні об'єкти визначено статтею 245 ПК.

Відповідно до Водного кодексу водний об'єкт – природний або створений штучно елемент довкілля, в якому зосереджуються води (море, річка, озеро, водосховище, ставок, канал, водоносний горизонт) (стаття 1 Водного кодексу).

Вода стічна – це вода, що утворилася в процесі господарсько-побутової і виробничої діяльності (крім шахтної, кар'єрної і дренажної води), а також відведена з забудованої території, на якій вона утворилася внаслідок атмосферних опадів.

Статтею 49 Водного кодексу визначено, що спеціальне водокористування здійснюється на підставі дозволу, у якому встановлено ліміт скидання забруднюючих речовин. Порядок погодження та видачі таких дозволів затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 13 березня 2002 року № 321. Отже, платники екологічного податку, які здійснюють скиди у водні об'єкти забруднюючих речовин, що виникають за результатами господарської діяльності, повинні отримати дозвіл на спеціальне водокористування.

Таким чином, у разі скидів відходів до системи зборів стічних вод підприємств, внаслідок чого утворюються забруднюючі речовини (водні суміші, водні розчини тощо), які у подальшому скидаються безпосередньо у створені такими підприємствами штучні водні об'єкти, при обчисленні екологічного податку слід застосовувати ставки, визначені статтею 245 Податкового кодексу

Анна Туманян
Юристконсульт ТОВ "ІКГ"Проект-А"
ao.tumanian@gmail.com